herpy

SLANGER

Eastern milksnake

Lampropeltis triangulum

Lampropeltis triangulum er en slank, hemmelighedsfuld snog fra det østlige Nordamerika. Navnet dækkede længe en hel gruppe farvestrålende slanger, og mange af dem, der sælges under det, hører i dag til andre arter. Slangen er nataktiv, rolig og let at holde, men lever af gnavere og må ikke bo sammen med andre slanger.

Familie: Colubridae Udgivet 16. november 2026

SPECIFIKATIONER

DYRET

Voksenstørrelse	**55-115 cm** total længde inkl. hale
Levetid	**15-20 år**
Aktiv	**Skumring og nat**
Levevis	**Jordboende**
Biotop	**Tempereret skov og eng**
Sværhedsgrad	**Begynder**

PASNING

Min. terrarie	**120 × 60 × 45 cm** L × B × H til 1 voksent dyr
Temperatur, dag	**23-27 °C**
Hotspot	**29-32 °C**
Temperatur, nat	**21-23 °C**
Luftfugtighed	**40-60 %**
Vand	**Vandskål**
UVB	**Valgfri**
Vinterhvile	**11-13 °C** 10-12 uger
Kost	**Hvirveldyr**
Holdes	**Enkeltvis**

AVL

Formering	**Æglæggende**
Kønsmoden	**36-48 mdr.**
Kuldstørrelse	**2-24 æg**
Kuld pr. år	**1**
Inkubation	**58-65 dage** ved 27-29 °C

BESKYTTELSE OG PAPIRER

CITES	**Ikke omfattet**
EU-bilag	**Ikke omfattet**
IUCN	**Ikke truet (LC)**

Arten er ikke opført på CITES-listerne eller i bilagene til EU's forordning 338/97, står ikke på EU's liste over invasive arter og er ikke omfattet af forbudslisten for slanger i BEK nr. 1261 af 17.11.2015. Der gælder kun dyrevelfærdslovens almindelige krav. Dyrevelfærd hører under Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø (SGAV).

Om arten

Lampropeltis triangulum har glatte, skinnende skæl, et lille, rundt hoved, der næsten ikke adskiller sig fra halsen, og en slank til middelkraftig krop. Hos mange former i gruppen består tegningen af røde, sorte og gule eller hvide ringe. Det ligner en koralslange og er en form for efterligning, der skræmmer rovdyr. Den østlige form har ikke de skarpe ringe: den er grå til brun med røde eller brune pletter med mørk kant og har et lyst V- eller Y-formet mærke i nakken. Artsnavnet er latin for 'trekant' og henviser til formen på forkanten af den første plet.

Størrelsen varierer meget i gruppen, fra omkring 35 cm hos de mindste former til 180 cm hos de største. Den østlige nominatform bliver typisk 90-115 cm, mens *L. t. syspila* fra prærierne holder sig på 55-70 cm. Hannerne er som regel længst, men hunnerne kan være kraftigere. Slangen er ugiftig og dræber byttet ved at kvæle det. Truet prøver den først at flygte, og kan den ikke det, vibrerer den med halen og hugger ud. Det er for det meste bluff.

L. triangulum var længe en samleart med op til 24 underarter fra det sydøstlige Canada til Ecuador. I 2014 blev gruppen på genetisk grundlag delt i flere arter: *L. triangulum*, *L. gentilis*, *L. annulata*, *L. polyzona*, *L. abnorma* og *L. micropholis*, og *L. elapsoides* regnes også som egen art. De populære hobbyformer fra Mexico og Mellemamerika hører nu til *L. polyzona* (fx de pueblanske og sinaloanske former) og *L. abnorma* (de honduranske), men sælges ofte stadig under det gamle navn. *L. triangulum* og *L. gentilis* går dog glidende over i hinanden i en bred overgangszone i Kansas og Missouri, og siden 2022 føres *L. gentilis* derfor igen af flere som underart af *L. triangulum*. Afgrænsningen er altså ikke endeligt afklaret.

Vejledningen handler om *L. triangulum* i snæver forstand, som er sjælden i fangenskab. Tallene for pasning og avl stammer for en stor del fra de tropiske former, som er langt mere almindelige i terrarier. Kender du ikke dyrets rette art, så spørg sælgeren om dets oprindelse. Der er avlet mange farve- og tegningsvarianter (morfer), især af de tropiske former, men vejledningen handler om arten.

Udbredelse og levested

Lampropeltis triangulum i snæver forstand findes i det østlige Nordamerika: fra det sydøstlige Ontario og det sydlige Quebec gennem New England og sydpå langs østkysten til Virginia og det nordlige North og South Carolina. Inde i landet når den det nordlige Georgia, Alabama, Mississippi og Louisiana, og mod vest Minnesota, Iowa, Missouri og Arkansas og de østlige prærier i Nebraska, Kansas og Oklahoma. Den findes også i Appalachernes forbjerge.

Udbredelsen er blevet indsnævret efter genetiske undersøgelser, så angivelser fra Mexico, Mellemamerika og Sydamerika tilhører i dag andre arter i gruppen, som *L. annulata*, *L. abnorma* og *L. polyzona*. Regnes *L. gentilis* med, fortsætter udbredelsen mod vest over prærierne til Colorado og Texas. Kortet viser kun den snævre udbredelse.

> **Oprindelig udbredelse:** Canada og USA.

LEVESTED

Arten bor i åben løvskov og blandet skov, men også i sumpe, prærie, på landbrugsjord, i stenede skråninger og på sandklitter. Slangen skjuler sig i dagtimerne under træstammer, sten og brædder og i gamle lader og kommer frem i skumringen og om natten for at jage. Den er hovedsagelig jordlevende, men kan godt klatre og svømme.

I de kølige egne går den i dvale om vinteren fra oktober eller november til april. Nogle steder vandrer slangerne mellem fugtigere sommerområder og tørrere, højere liggende vinterkvarterer. Unge dyr lever af insekter, snegle og regnorme, men også små firben og unge slanger. De voksne tager mest små pattedyr som mus og studsmus, men også firben, især skinker, fugle og æg, frøer og andre slanger.

Læs mere: Vinterhvile og årstider

Pasning

TERRARIET

En voksen *Lampropeltis triangulum* skal have et terrarie på mindst 120 × 60 × 45 cm. Små dyr under 90 cm klarer sig med 90 × 45 × 45 cm. Unger kan starte i en lille boks og flyttes op i takt med væksten. Terrariet skal kunne låses, fordi slangerne er flugtkunstnere, og have god ventilation.

Bunden skal være omkring 10 cm dyb og holde en moderat fugt. En blanding af jord uden gødning, kokosmuld og lidt sand fungerer, og et lag blade ovenpå giver skjul og holder på fugten. Aspespåner kan bruges, men skimmelsvamp opstår hurtigt, hvis bunden bliver fugtig. Afføring og urinsyre fjernes dagligt, og hele bunden skiftes hver 3.-4. måned.

Sæt mindst to skjul, ét i den varme og ét i den kolde ende. De skal være så små, at slangen sidder tæt i dem, når den ligger sammenrullet. Grene, korkbark og planter giver afveksling, og en flad sten over det varme skjul giver en solplads. Hold slangen alene, fordi arten spiser andre slanger, også artsfæller.

Læs mere: Varme og temperatur

TEMPERATUR

Lampropeltis triangulum er nataktiv og varmer sig mest under sten og andre genstande, som solen har varmet op, men soler sig af og til åbent. Solpladsen skal være 29-32 °C på overfladen, den kølige ende 23-27 °C og natten 21-23 °C. Den bedste temperatur kan variere lidt mellem formerne.

Varmen kommer fra en eller to halogenpærer eller en varmemåtte i den ene ende, styret af en termostat. Varmepærer slukkes om natten, og skal der bruges nattevarme, bruges en keramisk varmeemitter eller et strålevarmepanel. Mål solpladsen med et infrarødt termometer og skjulet med et digitalt føler-termometer.

For høje temperaturer giver sløve, sultne dyr, og for lave giver dårlig fordøjelse og opkast. Slangen skal selv kunne vælge og må ikke have varmekilder, den kan røre.

LUFTFUGTIGHED OG VAND

En relativ luftfugtighed på 40-60 % er passende. Den må gerne være højere i den kølige ende og om natten og lavere i den varme ende. Mål i midten af terrariet med et digitalt hygrometer. Bunden skal være let fugtig og aldrig våd, og ventilationen skal være god, så der ikke opstår skimmel.

Sæt et fugtigt skjul i den kølige ende med fugtigt sphagnum, som skiftes jævnligt, så slangen kan komme af med huden. Skifter den hud i stykker, er luften for tør. Sprøjt bunden let efter behov, og giv en skål med friskt vand, som er stor nok til, at slangen kan ligge i den. Skålen vaskes og desinficeres ugentligt.

Læs mere: Luftfugtighed, sprøjtning og ventilation

LYS OG UVB

Arten er nataktiv og behøver ikke stærkt lys. UVB er ikke nødvendigt, men kan være gavnligt. En UVB-lampe (T5 HO, 5-6 %), som dækker halvdelen af terrariet over den varme ende, giver bedre velfærd, når slangen samtidig kan søge skygge. Sigt efter et UV-indeks på 2-3 på solpladsen.

Dagslængden følger årstiden: omkring 15 timers lys om sommeren og 9 timer om vinteren, med gradvise skift ind imellem og styret af en timer. En lys LED-lampe på omkring 6500 K giver dagslys og kan gøre slangen mere aktiv. Natten skal være helt mørk.

Læs mere: Lys og UVB

FODER

Voksne *Lampropeltis triangulum* fodres med mus og unge rotter, og store individer tager små til mellemstore rotter. Byttet skal være frossent og optøet og ikke over 1,5 gange så bredt som slangens bredeste sted. Giv ikke levende gnavere, som kan bide slangen.

Unger fodres hver 5.-7. dag, ungdyr hver 7.-10. dag og voksne hver 10.-14. dag. Er slangen ved at blive tyk, mindskes måltiderne eller byttedyrene. En pincet med bløde spidser mindsker risikoen for bid, når slangen farer frem. Varier byttet, hvis det er muligt, fx med vagtler eller vagtleæg. Af og til støves byttet let med en blanding af kalk og vitaminer.

Unger af de små nordamerikanske former, også *L. triangulum*, tager ofte kun mus, der er gnedet med duft fra et firben, de første måneder. Unger af de tropiske former tager som regel en optøet babymus uden videre efter første hudskifte.

Læs mere: Kalk, vitaminer og tilskud

ADFÆRD OG HÅNDTERING

Lampropeltis triangulum er som regel rolig og tåler håndtering godt, men enkelte dyr er nervøse og bider. Efter hjemkomsten får dyret en uge eller to til at falde til, og håndtering begynder først, når det spiser regelmæssigt. Begynd med korte sessioner på højst 5 minutter, og lad slangen kravle op på hånden i stedet for at gribe den. Støt kroppen, og bevæg dig langsomt. Håndter slangen mindst en gang om ugen og højst en gang om dagen. Håndter ikke slangen under hudskifte eller lige efter et måltid.

Slangen skal holdes alene, fordi den spiser andre slanger. Den er rolig om dagen og bliver aktiv i skumringen. Den er en dygtig flugtkunstner, så lås og låg skal altid være lukket.

Avl

KØNSMODENHED OG KØNSBESTEMMELSE

Dyrene er kønsmodne efter 3-4 år. Hunner skal være kraftige og sunde før avl. Kønnene ligner hinanden i farve og tegning; hannerne er som regel længst, men hunnerne kan være tungere. Sikker kønsbestemmelse kræver erfaring og bør overlades til en erfaren holder eller en dyrlæge.

PARRING

En kølig periode får hunnerne til at udvikle follikler og hannerne til at danne befrugtningsdygtig sæd, men avl lykkes også uden. Fodringen stoppes en måned før, så fordøjelseskanalen er helt tom. Derefter sænkes temperaturen i løbet af to uger til 11-13 °C, hvor dyrene hviler i 10-12 uger, før de varmes op igen over to uger. Der skal være friskt vand hele tiden, og dyrene tjekkes dagligt. For de østlige former er tallene et skøn; i naturen går de i dvale fra oktober eller november til april.

Efter opvarmningen fodres der med små måltider, som gradvist bliver større og hyppigere, og det første hudskifte kommer tre til fire uger senere. Derefter sættes hannen ind til hunnen en nat ad gangen, flere gange om ugen i tre til fem uger. Hunnen fodres rigeligt i parringstiden.

ÆGLÆGNING OG KULD

Hunnen tager på i vægt omkring en måned efter parringen og nægter mad før et hudskifte forud for æglægningen. Når det er overstået, sættes en redekasse med fugtigt sphagnum ind, fx en plastboks med et 5 cm hul i låget. Æggene kommer 7-10 dage efter hudskiftet. Hun lægger 2-24 æg, oftest omkring 10, afhængigt af hunnens størrelse og formen. Der er normalt ét kuld om året.

Æggene er hvide og ovale.

INKUBATION

Æggene flyttes til en boks med vermiculite, perlite eller et færdigt substrat. Fugtigheden i boksen skal være over 90 %, men æggene må ikke ligge på et vådt underlag. Vermiculite og vand skal være fugtigt nok til at klumpe, men ikke så vådt, at der kan presses vand ud. Temperaturen skal være 27-29 °C og aldrig under 27 °C eller over 29 °C. Ungerne klækker efter 58-65 dage.

OPDRÆT AF UNGER

Ungerne skifter hud 10-14 dage efter klækningen og tager derefter som regel en optøet babymus. De fleste former spiser uden videre, mens nogle har brug for en firbensduft i de første måneder. Hold dem enkeltvis i små bokse med skjul, en lille vandskål og fugtigt sphagnum, og fodr dem hver 5.-7. dag.

Sundhed og typiske fejl

Arten er hårdfør, og de fleste problemer skyldes forkert fugt, forkert temperatur eller overfodring. De typiske fejl er:

- Fugtig bund og dårlig ventilation, som giver skimmel, skælråd og hudproblemer.
- Hudskifte i stykker, som skyldes for tør luft. Giv et fugtigt skjul.
- For lave temperaturer, som giver dårlig fordøjelse og opkast.
- Overfodring, som gør slangen for tyk.
- Mider og andre snyltere. Kontrollér huden jævnligt.
- Luftvejsinfektioner med slim og åben vejrtrækning, som kræver dyrlæge.

Skift af appetit, sløvhed og åndedrætsproblemer er tegn på sygdom. Søg dyrlæge med erfaring i krybdyr, hvis slangen ikke spiser i flere uger eller virker syg.

Spørg altid dine kloge bekendte

Vejledningen er et godt sted at begynde, men den kan ikke erstatte erfaring. Dyr er forskellige, og meget af det vigtigste lærer man af dem, der har holdt arten i årevis. Tal med en avler, en erfaren holder eller en dyrlæge med forstand på krybdyr og padder, før du anskaffer dyret - og igen, hvis noget ser forkert ud.